

Arrest

nr. 263 095 van 28 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. BUSSCHAERT
Britselei 7
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en op X 1989 geboren te X. U werd geboren en groeide op in de wijk Cazenga, tot u op veertienjarige leeftijd van Cazenga naar Cacuaco verhuisde met uw ouders en siblings. U volgde verschillende jaren lagere school, tot uw vader rond uw twintigste uw scholing niet meer kon betalen. U begon te kuisen in restaurants en later verkocht u brood. In mei 2019 zat u met enkele vrienden samen en besloten jullie een groep van "sensibilisatie van de jongeren van Angola" op te richten. Jullie wilden kijken hoe de slechte situatie in Angola op gebied van studie, voeding, werk, kan opgelost worden. Jullie waren met vijf personen.

U zorgde voor de communicatie, er was F. A., die de beslissingen nam, J. de secretaresse die alles organiseerde en N. en D. die aan sensibilisatie deden. Toen de politie ontdekte dat jullie een groep hadden om te spreken over het land, hebben ze jullie verrast en meegenomen. Dit gebeurde op 5 juni 2019 terwijl jullie met vijf samen waren om over jullie leven te praten, het was geen echte vergadering van de groep van sensibilisatie. U werd gescheiden van uw collega's en naar een donkere kamer gebracht. Uw vader kwam naar het politiekantoor om te vragen waarom u werd aangehouden, maar mocht u niet spreken. Na een week verblijf in detentie kreeg u uw ouders wel te zien. Uw vader zei u dat hij ging proberen het probleem op te lossen. Uiteindelijk kon hij u vrij krijgen met de hulp van enkele politieagenten. U werd geblinddoekt en vastgebonden achtergelaten op een verlaten plek, waarna u bent beginnen wandelen tot u herkende waar u was. U vroeg iemand of u uw vader kon bellen, die u aanraadde naar uw tante te gaan, in plaats van naar huis te komen. U nam een taxi naar het huis van uw tante, waar u gebleven bent tot vlak voor uw vertrek uit uw land. Op zaterdag twee september 2019 ging u langs uw huis om bezittingen op de halen, de volgende dag ochtend vertrok u richting de plek waar u de bus wou nemen. Op 4 september 2019 vertrok u vanuit Angola per bus naar Namibië. U bleef er een drietal maanden, maar omdat de situatie in Angola niet veranderde, reisde u op 12 november 2019 verder naar België, waar u na twee vluchten op 15 november 2019 aankwam. Op 20 december 2019 verzocht u de Belgische instanties om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging door de Angolese autoriteiten te vrezen naar aanleiding van uw deelname aan (en de oprichting van) een groep die jongeren wilde sensibiliseren over de problemen in Angola (zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS (hierna NPO), p. 11, 19 en zie administratief dossier: vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 28 februari 2020, pt. 3.3).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Angolese autoriteiten sinds begin 2011 te maken krijgen met nietpartijgebonden jongerenbewegingen die zich organiseren via sociale media en die het lange ambtstermijn van president Dos Santos, de corruptie, de wijdverspreide armoede, het gebrek aan toegang tot de nodige sociale dienstverlening en de steeds toenemende beperkingen van de vrije meningsuiting onder het toenmalige regime aankloegen door middel van verschillende betogingen. Deze manifestaties worden soms hardhandig beantwoord door de Angolese regering en volgens verschillende bronnen zijn de meer prominente activisten slachtoffer van intimidatiescampagnes (telefoon/ huisbezoeken/ vernielen persoonlijke bezittingen) en worden ze tijdens de manifestaties geïdoleerd. Verscheidene onder hen werden reeds gearresteerd of raakten ernstig verwond. Na de verkiezing van het MPLA in augustus 2017 nam Joao Lourenco de presidentiële fakkel over van president Dos Santos. In 2018 rapporteert Human Rights Watch significante vooruitgang op verschillende vlakken, zoals minder restricties op het vlak van politieke en burgerrechten en minder politieke inmenging bij de functionering van de rechtbanken. De nieuwe president startte een anti-corruptie campagne die leidde tot de arrestatie van en onderzoek naar verschillende voormalige overheidsfunctionarissen, inclusief familieleden van de vorige president. In 2019 was er vooruitgang op het vlak van het respecteren van het recht op vrijheid van meningsuiting en (vredezbare) bijeenkomst en werden verschillende betogingen en marsen toegestaan over heel het land. Activisten die vreedzame protesten planden werden echter nog steeds geïdoleerd en tijdens een aantal demonstraties werden betogers gearresteerd. (Zie informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier.)

Binnen deze context dient u aannemelijk te maken dat u en uw vier vrienden eveneens de aandacht van de autoriteiten hadden getrokken met jullie plannen om jongeren te sensibiliseren en eventueel een betoging te organiseren (zie NPO, p. 17, 18).

Uw verklaringen over de groep waartoe u behoorde en de problemen die u naar aanleiding van deze groep kreeg, zijn echter behoorlijk wisselend.

Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) tot een politieke groep te behoren en de communicatie voor die groep op zich te nemen. U verklaarde op 5 juli 2019 gearresteerd te zijn geweest, waarna u ondervraagd werd en enkele weken vastgehouden in moeilijke omstandigheden. Na uw opsluiting was u bang en vreesde u gedood te worden door de politie. (Zie vragenlijst CGVS in het administratief dossier, ingevuld door DVZ op 28 februari 2020, pt. 3.1, 3.3, 3.4 en 3.5.)

Voor het CGVS stelt u vervolgd te zijn geweest door de politie omdat u samen met enkele vrienden op 10 mei 2019 een verboden groep hebt opgericht die de jongeren van Angola wilde sensibiliseren. Het doel was de jongeren te informeren en te praten over de moeilijke situatie in het land op gebied van werk, voeding en studie en jullie kwamen samen om naar oplossingen te zoeken. U deed de communicatie en ging door de wijken om de jongeren aan te spreken. Sommigen luisterden, anderen niet. U sprak met drie jongeren die wilden weten waarom jullie de groep hadden en u legde uit dat jullie nu wegvlugten uit het land terwijl jullie juist het land zouden moeten helpen. Toen de politie merkte dat jullie een groep hadden, zijn ze jullie beginnen controleren en vragen waarom jullie zo'n groep hadden. Ze verrasten jullie toen jullie samen zaten te praten en arresteerden jullie alle vijf. (NPO, p. 11, 12.)

Later tijdens uw onderhoud specificeert u echter dat u slechts één maal met uw vier vrienden sprak over de groep, namelijk op 10 mei 2019, de dag dat jullie de groep hebben opgericht. Jullie zaten samen op straat en het leek of jullie over algemene dingen spraken, maar eigenlijk bespraken jullie zaken die met de groep te maken hadden, zoals wie welke verantwoordelijkheden zou opnemen. Nadien hadden jullie geen activiteiten meer tot jullie een maand later op 5 juni 2019 gearresteerd werden. (NPO, p. 15, 16) Gevraagd wat dan wel het doel van jullie groep was verwijst u vaagweg naar de problemen in het land. Gevraagd wat de groep die jullie oprichtten wilde bereiken, stelt u slechts dat u verantwoordelijk was voor de communicatie, dat jullie een groep hebben en bezorgd zijn over het land. Gepeild naar uw kennis van de Angolese politiek blijkt dat u weet wie de huidige regeringspartij is en wat de naam van de president van Angola is, maar u weet klaarblijkelijk niet dat hij ook de leider van de regeringspartij is en u heeft geen mening over hem. (NPO, p. 16.) U stelt slechts dat u niet veel met politiek te maken had, er niets van weet en voegt vaagweg toe dat er publieke, openbare groepen zijn, maar dat jullie groep verborgen was. Over de groep die jullie hadden opgericht sprak u verder niet meer met uw vrienden, nadat de groep op 10 mei 2019 werd opgericht. Gevraagd naar de drie jongeren met wie u sprak, stelt u nu dat u de volgende dag of twee dagen later (op 11 of 12 mei 2019) met drie meisjes sprak en zei dat u een groep had met vier personen uit de wijk, maar dat u er niet diep op inging. (NPO, p. 16, 17.)

Het is opmerkelijk dat de politieke organisatie waar u bij de DVZ nog over sprak, tijdens uw onderhoud op het CGVS verwordt tot een éénmalig besproken concept onder enkele vrienden, waarover nadien klaarblijkelijk niet meer werd gesproken met elkaar (NPO, p. 17). Dit doet reeds bij voorbaat afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de groep waartoe u beweerde te behoren.

U stelt tot een groep van sensibilisatie van jongeren te behoren, die wil spreken over de situatie in het land en hoe deze te verbeteren. U stelt zelfs dat jullie op termijn eventueel een betoging wilden organiseren en naar buiten treden met spandoeken, maar dat jullie zijn opgehouden alvorens daar te raken. (NPO, p. 17.) Desondanks blijkt u in het geheel niet op de hoogte van de politieke situatie in Angola, noch van de situatie van de laatste jaren (zie landeninformatie die hierboven reeds werd besproken), waarbij verschillende jongeren zich groepeerden, betogingen of manifestaties organiseerden en daarbij in aanvaring kwamen met de autoriteiten. Zo antwoordt u ontkennend op de vraag of het gebruikelijk is dat er in Luanda gemanifesteerd wordt tegen wantoestanden en stelt u enkel gehoord te hebben over manifestaties van erkende groepen. Verder stelt u dat jullie nog moesten beslissen of jullie zouden manifesteren of niet en stelt u niet te weten wat er zou gebeuren als jullie zouden manifesteren. Evenmin hoorde u van groepen of personen die in Luanda opriepen om de situatie in het land aan te klagen. Opnieuw gevraagd of u dan nooit hoorde van mensen die het beleid van de regering en bij uitbreiding de situatie in het land bekritiseerden, stelt u nu dat u er wel van hoorde, maar dat u er geen aandacht aan gaf omdat u niet erg bezig bent met politiek. Gevraagd waarom u dan eigenlijk bij de groep ging die u mee oprichtte, stelt u dat het Fernando was die op het idee kwam en dat jullie vrienden uit de wijk waren.

U stelt erg bang te zijn geweest, hoewel u meteen ook stelt niet geweten te hebben dat het jullie problemen zou opleveren. (NPO, p. 18.) Deze verklaringen zijn allesbehalve overtuigend.

De vaststelling dat u enerzijds beweert tot een groep van sensibilisatie te horen die de situatie in het land wil verbeteren, maar anderzijds in het geheel geen voeling hebt met het politieke klimaat en de situatie van jonge activisten in uw land, doet verder afbreuk aan uw bewering mee een groep opgericht te hebben die de situatie in het land wilde aanpakken.

Zelfs indien u slechts éénmalig met vrienden gesproken zou hebben over de intentie de situatie in uw land aan te kaarten, zou u toch minstens enige notie moeten hebben van de politieke situatie in uw land en van de situatie van activisten die juist dat doen waar u beweerde mee te willen beginnen. Zeker aangezien jullie wel degelijk al een taakverdeling hadden opgesteld en u de rol van verantwoordelijke voor de communicatie op zich had genomen. U verklaarde bovendien dat jullie de jongeren wilden oproepen en informeren over de slechte situatie op gebied van studie, voeding en werk. U stelt dat jullie samen kwamen om te kijken hoe jullie dat zouden kunnen oplossen en een vergadering hadden om hierover nieuwe ideeën te horen. (NPO, p. 11.) U kan echter in het geheel niet toelichten op welke manier uw groepering wilde bijdragen aan het verbeteren van de omstandigheden in uw land. Gevraagd naar het doel van de groep die u oprichtte, herhaalt u slechts dat uw land erg rijk is, maar dat u niet weet wat er met al die rijkdom gebeurt, aangezien de scholen niet erg goed zijn. Opnieuw gevraagd wat jullie juist wilden bereiken met de oprichting van jullie groep, stelt u slechts dat u verantwoordelijk was voor de communicatie en dat jullie bezorgd waren over jullie land. (NPO, p. 16.)

Zelfs indien op basis van uw vage, onovertuigende verklaringen zou worden aangenomen dat u inderdaad met enkele vrienden een groep had opgericht (quod non), kan in het geheel niet ingezien worden waarom een enkele jongeren die op zekere dag spraken over het oprichten van een groep om bepaalde problemen in het land aan te pakken, een maand later, zonder in tussentijd enige activiteiten georganiseerd te hebben, plots geïmagineerd zouden worden door de autoriteiten (NPO, p. 16, 17).

Uw verklaringen over uw detentie en de dagen voor uw vertrek uit uw land zijn bovendien dermate incoherent, dat aan de beweerde vervolgingsfeiten geen enkel geloof meer kan gehecht worden.

Uw verklaringen over uw detentie zijn dan ook weinig overtuigend. U stelt aanvankelijk dat de politie, toen ze merkte dat jullie deze groep hadden, jullie begon te controleren en vragen waarom jullie deze groep hadden (NPO, p. 11). Ook bij de DVZ verklaarde u reeds dat u ondervraagd werd (zie supra). Echter, wanneer u meer in detail vertelt over uw detentie, blijkt dat u werd gearresteerd op een moment dat u met uw vrienden samen zat, dat u van hen gescheiden werd en dat u een kleine week werd vastgehouden, zonder dat u op enig moment vragen kreeg over de groep waartoe u zou behoord hebben en om wille waarvan u gearresteerd zou zijn (NPO, p. 12, 13, 15). Waar u bij de DVZ nog sprak over een arrestatie op 5 juli 2019 en enkele weken detentie (zie vragenlijst CGVS in het administratief dossier, pt. 3.1), spreekt u voor het CGVS over een arrestatie op 5 juni 2019 en slechts één (kleine) week detentie (NPO, p. 12, 13).

Gevraagd wanneer u uit Angola vertrok, stelt u spontaan dat het op een dinsdag was, namelijk op 4 september 2019. 4 september 2019 was echter een woensdag. Na uw onderhoud corrigeert u deze datum via de opmerkingen bij de notities van het onderhoud, en stelt u op 4 augustus 2019 vertrokken te zijn, doch dit was een zondag. Gevraagd waar u uw laatste nacht in Angola doorbracht, stelt u dat u deze in uw huis hebt doorgebracht (NPO, p. 5). Later tijdens het onderhoud stelt u echter dat u na uw vrijlating uit detentie bij uw tante onderdook, waar u bleef tot op het moment dat u het land verliet (NPO, p. 14). Aangezien u eerder verklaarde uw laatste nacht thuis te hebben doorgebracht, wordt u gevraagd of u nog thuis bent geweest voor uw vertrek uit het land. U stelt dat u uw bezittingen 's nachts ging ophalen, op zaterdag twee september. (NPO, p. 14.) Vervolgens vertrok u op drie september 's morgens heel vroeg, naar de plaats waar u de bus zou nemen. De bus bleek echter pas de volgende dag, op 4 september, te vertrekken. (NPO, p. 15.) Hierbij dient opgemerkt dat u uw laatste nacht voor vertrek dus niet bij u thuis doorbracht, maar bij het vertrekpunt van de bus, dat volgens uw verklaringen erg ver van uw huis gelegen was (NPO, p. 15). Twee september 2019 was bovendien geen zaterdag, maar een maandag.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een

reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die uw eigen identiteit of reisweg ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In het eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

"In verzoekster thuisland zijn betogingen en manifestaties door groepen die de hoge werkloosheid, de hoge kosten voor het levensonderhoud en de corruptie bij politie aanklagen schering en inslag. Zij worden door de regering met harde hand beantwoord met vele onschuldige doden en gewonden tot gevolg.

[landeninformatie uit Het Nieuwsblad, Human Rights Watch, US States Department of State, Amnesty International].

Inzake haar persoonlijke vrees laat verzoekster gelden:

"Verzoekster heeft tijdens haar interview duidelijk aangetoond dat zij persoonlijk deel uitmaakt van een groepering die zich inzet voor betere levensomstandigheden in Angola en die via betogingen haar eisen aan de overheid wil duidelijk maken. Verzoekster is -in de lijn met hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet- hiervoor opgepakt door de politie. Aangezien verzoekster vervolgens ergens ten lande werd achtergelaten, dient zij aldus persoonlijk te vrezen voor mensonterende behandelingen vanwege de veiligheidsdiensten in haar land.

Hoe het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dan ook kan besluiten dat verzoekster geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, is voor verzoekster een raadsel.

Verzoekster toont zowel op macro als op micro niveau aan dat zij persoonlijk dient te vrezen voor mensonwaardige behandelingen. In het verleden heeft uw zetel naar analogie reeds aangegeven dat een bevel niet afgegeven mag worden indien er ernstige aanwijzingen zijn van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Zie bv : RVV 13 maart 2009, Rev.dr. étr. 2009, 175 en RVV 17 december 2009, T. Vreemd. 2010, 357

Het eerste en enige middel is dan ook gegrond."

2.2. Verzoekster voegt vier documenten landeninformatie bij het verzoekschrift. Deze informatie wordt omschreven als *"Bewijs van gevaarlijk thuisland verzoekster"*.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De asielinstanties mogen van een verzoekster om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoekster een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Ten deze wordt vastgesteld dat verzoekster geen document bijbrengt inzake haar identiteit en reisweg (vliegtuig naar België), hetgeen een negatieve indicatie betreft voor haar geloofwaardigheid.

5. De verwijzing naar algemene landeninformatie en het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade volstaan op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. De vrees en het risico dienen immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. De bewijslast berust daarbij, overeenkomstig het voorstaande in beginsel bij verzoekster zelf.

De herhaling in het verzoekschrift dat verzoekster deel uitmaakt van een groepering die zich inzet voor betere levensomstandigheden in Angola, via betogingen haar eisen aan de overheid wil duidelijk maken en hiervoor werd opgepakt door de politie, kan niet aangenomen worden als nuttig en concreet verweer ten aanzien van motivering die stelt:

- verzoeksters verklaringen over de groep waartoe zij beweerdelijk behoorde en de daaruit voortvloeiende problemen zijn fluctuerend en vaag: (i) bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart zij tot een politieke groep te behoren en de communicatie voor die groep op zich te nemen, op 5 juli 2019 gearresteerd te zijn geweest, dan ondervraagd werd en enkele weken vastgehouden werd in moeilijke omstandigheden; (ii) bij verweerder verklaarde zij vervolgd te zijn geweest door de politie omdat zij, samen met enkele vrienden, op 10 mei 2019 een verboden groep oprichtte die de jongeren van Angola wilde sensibiliseren en dit door de communicatie te doen en naar de wijken te gaan om de jongeren aan te spreken, zij sprak met drie jongeren die informatie wilden over deze groep hadden waarna de politie de groep opmerkte, controleerde en vijf personen arresteerde (CGVS, p. 11, 12.); (iii) later tijdens haar onderhoud stelt verzoekster echter dat zij slechts één maal met haar vier vrienden

sprak over de groep, namelijk op 10 mei 2019, de dag van oprichting van de groep en nadien waren er geen activiteiten meer tot zij op 5 juni 2019 gearresteerd werden. (CGVS, p. 15, 16);

- de politieke organisatie die verzoekster bij de DVZ vermeldde verwatert tijdens het onderhoud bij verweerder tot een éénmalig besproken concept onder enkele vrienden, waarover nadien klaarblijkelijk niet meer werd gesproken met elkaar (CGVS, p. 17);

- de vaststelling dat verzoekster enerzijds beweert tot een groep van sensibilisatie te horen die de situatie in het land wil verbeteren, maar anderzijds in het geheel geen voeling heeft met het politieke klimaat en de situatie van jonge activisten in haar land van herkomst, doet afbreuk aan haar geloofwaardigheid een groep opgericht te hebben die de situatie in het land wilde aanpakken. Het blijkt immers dat (i) verzoekster vage verklaringen aflegt over het doel van de groep; (ii) verzoekster niet op de hoogte is van de politieke situatie in Angola, noch van de situatie van de laatste jaren waarbij verschillende jongeren zich groepeerden, betogingen of manifestaties organiseerden en daarbij in aanvaring kwamen met de autoriteiten; (iii) ze niet weet dat de Angolese president ook de leider van de regeringspartij is en ze geen mening heeft over hem; (iv) verzoekster weet niet wat er zou gebeuren als ze zouden manifesteren en hoorde evenmin over groepen of personen die in Luanda opriepen om de situatie in het land aan te klagen.

- het kan niet ingezien worden waarom enkele jongeren die op zekere dag spraken over het oprichten van een groep om bepaalde problemen in het land aan te pakken, een maand later, zonder in tussentijd enige activiteiten georganiseerd te hebben, plots gevisieerd zouden worden door de autoriteiten (CGVS, p. 16, 17);

- verzoeksters verklaringen inzake haar detentie en de dagen voor vertrek uit haar land zijn bovendien inconsistent, zodat aan de beweerde vervolgingsfeiten geen enkel geloof meer kan gehecht worden: zo blijkt onder meer dat zij bij de DVZ sprak over een arrestatie op 5 juli 2019 en enkele weken detentie (zie vragenlijst CGVS in het administratief dossier, pt. 3.1) terwijl zij bij het CGVS over een arrestatie op 5 juni 2019 en slechts één (kleine) week detentie spreekt (CGVS, p. 12, 13).

De voorstaande motiveringen vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent. De loutere verwijzing naar haar verklaringen vermag niet afbreuk te doen aan deze motivering die bijgevolg overeind blijft.

6. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt evenmin een element aan inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c).

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS